Олексі Коваленкові

О ні, Поет — не гладіатор,
Що бавить натовп цирковий!
Поет — пророк, Поет — новатор
І вільний мучень життьовий.

В людських ганебних наріканнях
Огнистим цвітом він цвіте
І в світових сліпих блуканнях
До правди впевнений іде.

Коли шумлять псевдопророки
І йдуть на пишний карнавал,
В душі таїть він жаль глибокий
За свій високий ідеал.

Як гнів і жаль його охоплять —
Він дух свій виявить в бою
І кров'ю власною окропить
Жагучу проповідь свою.

Поет не стратить духу марно
Ні в стисках муки, ні в журбі,
Але ж страждань своїх безкарно
Він сам не вибачить юрбі.
1910